

Ano ang Katotohanan? - Bilang Tatlo

Ang Daan patungong Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

Sa ebanghelyo ni Juan, kaagad pagkatapos ng Huling Hapunan hanggang sa pagpunta ni Jesus sa Hardin ng Getsemani, may isang mahabang salaysay mula sa kabanata labing-apat hanggang sa katapusan ng kabanata labing-pito. Nilalayon kong talakayin ang mga kabanatang ito sa susunod na artikulo. Ang artikulong ito ang magsisilbing saligan sa pagbuo ng pag-unawa sa mga kabanatang iyon. Sa pananaw ng linya ng reporma ng kasaysayan ni Cristo, ang dayalogo sa pagitan ni Cristo at ng Kanyang mga alagad sa mga kabanatang iyon ay kaagad pagkatapos ng maluwalhating pagpasok at kaagad bago ang krus. Pumasok si Jesus sa Jerusalem, saka Siya nagkaroon ng huling hapunan kasama ang mga alagad, pagkatapos ay naganap ang salaysay, at pumaroon Siya sa Getsemani, at sa hatinggabi ng araw ding iyon Siya ay inaresto at nagsimula ang pitong-hakbang na prosesong hahantong sa pagpapapako sa krus. Siya at ang mga alagad ay propetikong nasa kalagayan kaagad pagkaraan ng camp meeting sa Exeter at kaagad bago ang Dakilang Pagkakadismaya, sa isang kasaysayang kinakatawan ng kilusan ng ikapitong buwan. Sa salaysay na nagsisimula kaagad pagkaraan ng Huling Hapunan, ang unang sinabi ni Jesus ay:

Huwag magulumihanan ang inyong puso: sumampalataya kayo sa Diyos, sumampalataya rin naman kayo sa akin. Juan 14:1.

Nalalaman na ilang oras na lamang ang nalalabi bago sumapit ang isang malaking pagkadismaya, pinagsikapan ni Jesus na patibayin ang Kanyang mga alagad para sa darating na krisis. Ang nakatagong linya ng propesiya sa loob ng apat na panandang-daan na bumubuo sa mga pangyayaring sinasagisag bilang pitong kulog ay ang kasaysayan kung saan nagaganap ang tatlong hakbang na ito ng salaysay sa Ebanghelyo ni Juan. Ang nakatagong linyang iyon, sa loob ng pitong kulog, ay kumakatawan sa kasaysayan mula sa unang pagkadismaya hanggang sa huling pagkadismaya.

Bago pa man sabihin ni Jesus sa kanila, “Huwag magulumihanan ang inyong puso,” si Judas Iscariote ay umalis na sa hapunan upang pumunta sa Sanedrin sa ikatlo at huling pagkakataon. Nang lisanin niya ang hapunan para sa kaniyang ikatlong pakikipagpulong, isinara niya ang kaniyang panahon ng probasyon.

Sa konteksto ng nakatagong linya sa loob ng sagisag ng pitong kulog, ang matagumpay na pagpasok ni Cristo ay kumakatawan sa Sigaw sa Hatinggabi, kung saan nahahayag ang dalawang uri ng mga sumasamba. Ang palatandaan ng gitnang titik sa Hebreo na ginagamit sa pagbuo ng salitang Hebreo na ‘katotohanan’ ay ang ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo. Ang labintatlo ay kumakatawan sa paghihimagsik, at bilang isang propetikong palatandaan, ito ay kumakatawan sa Sigaw sa Hatinggabi, kung saan ang mga hangal na dalaga ay kumakatawan sa isang pagpapahayag ng paghihimagsik, gaya rin ni Judas sa palatandaan ng matagumpay na pagpasok.

"Noon pa man ay mayroon na, at laging magkakaroon, ng mga panirang damo sa gitna ng trigo; ng mga mangmang na dalaga kasama ng mga matatalinong dalaga; ng mga walang langis sa kanilang mga sisidlan kasama ng kanilang mga ilawan. Nagkaroon ng isang mapag-imbot na Hudás sa iglesia na itinatag ni Cristo sa lupa, at magkakaroon ng mga Hudás sa iglesia sa bawat yugto ng kaniyang kasaysayan." *Signs of the Times*, Oktubre 23, 1879.

Nang ibinalik ni Hudás ang salapi at inamin ang kanyang pagtataksil kay Caiaphas at pagkatapos kay Kristo, saka siya nagpunta upang magbigti. At nang siya'y palabas na sa bulwagan ng paghuhukom, siya'y sumigaw, gamit ang mismong mga salitang kumakatawan sa dilema ng mga hangal na birhen kapag kanilang napagtanto na hindi nila natamo ang langis.

Nakita ni Hudás na walang kabuluhan ang kanyang mga pagsusumamo, at nagmamadaling lumabas mula sa bulwagan na sumisigaw, "Huli na! Huli na!" Naramdaman niyang hindi niya kayang manatiling buhay upang makitang ipapako sa krus si Jesus, at sa kawalang-pag-asa ay lumabas at nagbigti. *Desire of Ages*, 722.

Si Hudás ay naglalarawan ng isang huwad na mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, sapagkat siya'y "nagmadaling lumabas mula sa bulwagan habang sumisigaw, Huli na! Huli na!" Ang mensahe ay laging nagbubunyag ng dalawang uri ng mga sumasamba, at gaya sa kasaysayang Millerite, ang mga hangal na dalaga, matapos dumating ang tunay na mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, ay nagpapatuloy na taglay ang isang huwad na mensahe. Kaya, sa kasaysayang Millerite, mayroon tayong kilusang humirang kay William Miller bilang pinuno, samantalang tinatanggihan ang mensahe ng ikatlong anghel at sinasalungat ang munting kawan na sumunod kay Cristo sa Kabanal-banalang Dako.

Dinala ang aking isipan sa hinaharap, sa oras na ibibigay ang hudyat. "Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya." Ngunit ang ilan ay nagpaliban sa pagkuha ng langis upang muling mapunuan ang kanilang mga ilawan, at huli na nang kanilang matuklasan na ang pagkatao, na kinakatawan ng langis, ay hindi maililipat. *Review and Herald*, Pebrero 11, 1896.

Ang ikatlong palatandaan sa landas ng lingid na kasaysayan ay kumakatawan sa paghahatol at ito'y kinakatawan ng huling titik ng alpabetong Hebreo. Ang titik ay "Tav," at kapag isinulat, ito ay may anyong krus. Ang krus ay kumakatawan sa paghahatol.

Mula sa unang pagkadismaya sa kasaysayan ng Milerita hanggang sa Sigaw sa Hatinggabi, o mula sa titik alpha hanggang sa ikalabintalong titik, ay may isang palatandaan na kumakatawan sa isang yugto ng panahon, na tinutukoy bilang ang panahon ng pag-antala sa talinghaga ng sampung dalaga, isang panahon ng pag-antala na nasasaad din sa Habakuk kabanata dalawa. Mula sa Sigaw sa Hatinggabi, o ang ikalabintalong titik ng paghihimagsik, hanggang sa Dakilang Pagkacadismaya, ang huling titik ng alpabeto, ay mayroon ding isang yugto ng panahon na tinawag na "kilusang ikapitong buwan," hindi sapagkat tumagal ito nang pitong buwan, kundi sapagkat itinukoy ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi na darating si Cristo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan ng kalendaryong Hudyo, na siyang Araw ng Pagbabayad-sala.

Ang konteksto ng salaysay mula sa Juan kabanata labing-apat hanggang kabanata labing-walo ay nagsisimula sa isang yugto ng panahon na sumasagisag sa Kilusang Ikapitong Buwan sa kasaysayang Millerita. Ang pangunahing diin ng salaysay sa Ebanghelyo ni Juan ay ihanda ang mga alagad para sa nalalapit na krisis ng krus (ang titik 'Tav'). Kaya't tinukoy ni Cristo na mula sa Kaniyang kamatayan hanggang sa Siya'y umakyat sa Kaniyang Ama at bumalik ay magiging para sa Kaniyang mga alagad isang panahon ng dalamhati, kawalang-katiyakan, at pagkabigo. At tulad ng mga katangiang propetiko ng lahat ng mga unang pagkabigo na kinakatawan sa patotoo ng mga linya ng reporma, ang pagkabigong iyon ay kinasasangkutan ng isang kalagayang bunga ng pagwawalang-bahala sa isang nauna nang ipinahayag na mahalagang katotohanan. Ang kamatayan ni Cristo sa krus ay noon at ngayon ay isang mahalagang katotohanan, at tuwirang sinabi Niya sa mga alagad na Siya'y ipapako sa krus at muling mabubuhay; subalit napakalaki, napakabigat ng krisis, anupa't nakalimutan nila ang dapat sanang kanilang naalaala.

“Nang si Cristo, ang Pag-asa ng Israel, ay ipinako sa krus at itinaas, gaya ng sinabi Niya kay Nicodemo na Siya'y itataas, namatay kasama ni Jesus ang pag-asa ng mga alagad. Hindi nila maipaliwanag ang bagay na yaon. Hindi nila maunawaan ang lahat ng ipinahayag sa kanila ni Cristo ukol dito bago pa man.” Faith and Works, 63.

Ang diin ng buong salaysay sa apat na kabanata ng Juan na ating tinatalakay ay ang paghahanda ni Jesus sa Kanyang mga alagad para sa panahon ng kabiguan na kanilang daranasin, na magsisimula sa hatinggabing pag-aresto kay Jesus hanggang sa Siya'y bumalik mula sa pag-akyat sa Kanyang Ama. Sa apat na kabanata ng Juan, ang panahong yaon na si Cristo ay wala sa piling ng mga alagad ay kumakatawan sa isang panahon ng pagluluwat. Sa kasaysayan, ang panahong iyon, na aking tinutukoy bilang isang panahon ng pagluluwat, ay naganap pagkatapos ng krisis ng krus. Ang apat na kabanatang ating paghahandaang talakayin ay propetikong kumakatawan sa panahon ng pagluluwat na nagsisimula sa unang kabiguan, hindi pagkatapos ng dakilang kabiguan ng krus.

Bakit ko sinasabi na ang huling kabiguang pinaghahandaan ni Cristo para sa Kanyang mga alagad ay nagsilbing tipo ng unang kabiguan, na sa linya ng reporma ni Cristo ay ang pagkamatay ni Lazaro? Kailangang lutasin muna ang tanong na ito bago natin makita ang salaysay sa apat na kabanata ng Ebanghelyo ni Juan sa liwanag na nagtataguyod sa mga katotohanang ngayo'y inaalisan ng selyo kaugnay ng nakatagong kasaysayan ng pitong kulog.

Sa kasaysayan ni Cristo, ang panahong namamagitan sa kamatayan at pagkabuhay na mag-uli ni Lazaro ay tumutugma sa panahon ng paghihintay. Pagkatapos, pumaroon si Cristo sa Jerusalem para sa Kaniyang matagumpay na pagpasok. Sa Juan kabanata labing-apat, si Cristo ay nagsasalita sa Kaniyang mga alagad sa kasaysayan ng kung ano ang magiging kilusan ng ikapitong buwan, na nagsimula nang matapos na ang panahon ng paghihintay sa pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na siyang nagpasimula sa kilusan ng ikapitong buwan.

Upang maunawaan kung paanong ang salitang Hebreo na “katotohanan” ay pinagtibay ang pagkakakilanlan ng nakatagong kasaysayan na naalisan ng selyo mula sa simbolikong kasaysayan ng pitong kulog, nangangailangan ito ng masusing pagsusuri sa mensaheng noo'y ibinigay ni Cristo sa kaniyang mga alagad sa Juan kabanata labing-apat hanggang labing-pito. Ang isang

halimbawa ng paggamit sa panandang-daan ng Dakilang Pagkabigo upang ilarawan ang panandang-daan ng unang pagkabigo ay makikilala sa pamamagitan ng karanasan ng mga alagad sa daan patungong Emaus.

Ang nagtapos sa panahon ng pag-antala sa kasaysayan ng mga Milerita ay ang pagtutuwid sa naunang nabigong hula noong 1843. Ang gawa ni Samuel Snow sa paglinang ng mensaheng nagpasimula sa kilusan ng ikapitong buwan na nagwakas sa Dakilang Kabiguan ay masusundan sa kasaysayan, sa pamamagitan ng pagtalunton sa paglago ng pagkaunawa ni Samuel Snow sa kanyang mga inilathalang sulatin at sa kanyang mga pampublikong presentasyon na humantong sa pagtitipong-kampo sa Exeter. Ang komentaryong may inspirasyon ay tumatalakay sa pag-unlad na iyon sa paraang naiiba kaysa sa payak na makasaysayang pag-unlad ng pangwakas na mensahe ni Snow. Ipinabatid sa atin ni Kapatid na White na ang mensahe ay kinilala nang alisin ng Panginoon ang Kanyang kamay mula sa isang kamalian sa mga bilang sa talahanayan ng 1843 ni Habakuk.

Nakita ko ang bayan ng Diyos na nagagalak sa pag-asa, na naghihintay sa kanilang Panginoon. Ngunit itinakda ng Diyos na subukin sila. Tinakpan ng Kanyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong propetiko. Hindi natuklasan ng mga naghihintay sa kanilang Panginoon ang pagkakamaling ito, at ang pinakamaalam na mga lalaking tumutol sa panahong itinakda ay hindi rin ito nakita. Itinakda ng Diyos na maranasan ng Kanyang bayan ang isang pagkadismaya. Lumipas ang panahon, at yaong mga naghihintay na may masayang pag-asa sa kanilang Tagapagligtas ay nalungkot at nanglupaypay, samantalang yaong mga hindi inibig ang pagpapakita ni Jesus, kundi niyakap ang mensahe dahil sa takot, ay natuwa na Siya ay hindi dumating sa panahong inaasahan. Ang kanilang pagpapahayag ng pananampalataya ay hindi nakaapekto sa puso ni nakapaglinis sa buhay. Ang paglipas ng panahon ay lubhang angkop upang ibunyag ang gayong mga puso. Sila ang unang tumalikod at nang-uyam sa mga nalulungkot at nadismayang tunay na umiibig sa pagpapakita ng kanilang Tagapagligtas. Nakita ko ang karunungan ng Diyos sa pagsubok sa Kanyang bayan at sa pagbibigay sa kanila ng isang sumusuring pagsubok upang matuklasan ang mga aatras at tatalikod sa oras ng pagsubok.

Si Jesus at ang buong hukbo ng langit ay tumingin na may habag at pag-ibig sa mga yaong, na may matamis na pag-asa, ay nanabik na makita Siya na iniibig ng kanilang mga kaluluwa. Ang mga anghel ay umaligid sa kanila upang alalayan sila sa oras ng kanilang pagsubok. Ang mga nagwalang-bahala sa pagtanggap sa makalangit na mensahe ay iniwan sa kadiliman, at ang poot ng Diyos ay nag-alab laban sa kanila, sapagkat ayaw nilang tanggapin ang liwanag na Kanyang ipinadala sa kanila mula sa langit. Ang mga tapat ngunit nabigo, na hindi maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi iniwan sa kadiliman. Muli silang inakay sa kanilang mga Bibliya upang saliksikin ang mga kapanahunang propetiko. Inalis ang kamay ng Panginoon mula sa mga bilang, at naipaliwanag ang kamalian. Nakita nila na ang mga kapanahunang propetiko ay umaabot hanggang 1844, at na ang gayunding mga katunayan na kanilang iniharap upang ipakita na ang mga kapanahunang iyon ay nagwakas noong 1843, ang siya ring nagpatunay na magwawakas ang mga iyon noong 1844. Liwanag mula sa Salita ng Diyos ang suminag sa kanilang paninindigan, at kanilang natuklasan ang isang panahon ng pagluluwat—“Bagaman magluwat [ang pangitain], hintayin mo ito.” Sa kanilang pag-ibig sa agarang pagdating ni Cristo, nakaligtaan nila ang pagluluwat ng pangitain, na inakda upang

ihayag ang mga tunay na naghihintay. Muli ay nagkaroon sila ng isang takdang panahon. Gayunman, nakita ko na marami sa kanila ay hindi makalampas sa kanilang matinding kabiguan upang taglayin ang antas ng sigasig at sigla na siyang nagbigay-katangian sa kanilang pananampalataya noong 1843.

Si Satanas at ang kaniyang mga anghel ay nagtagumpay laban sa kanila, at yaong mga ayaw tumanggap ng mensahe ay pinuri ang kanilang sarili sa anila'y malayong-pananaw at karunungan sa pagpapasyang huwag tanggapin ang tinawag nilang "paglilinlang." Hindi nila napagtanto na tinatanggihan nila ang payo ng Diyos laban sa kanilang sarili, at sila'y gumagawa sa pakikipag-isa kay Satanas at sa kaniyang mga anghel upang ilito ang bayan ng Diyos, na isinasabuhay ang mensaheng ipinadala ng langit.

Ang mga mananampalataya sa mensaheng ito ay inusig sa mga iglesia. Sa ilang panahon, ang mga ayaw tumanggap sa mensahe ay napigil ng takot na isagawa ang mga saloobin ng kanilang puso; ngunit sa paglipas ng panahon ay nahayag ang tunay nilang damdamin. Ninais nilang patahimikin ang patotoo na nadama ng mga naghihintay na dapat nilang ipahayag, na ang mga panahong propetiko ay umaabot hanggang 1844. Malinaw na ipinaliwanag ng mga mananampalataya ang kanilang pagkakamali at ibinigay ang mga dahilan kung bakit inaasahan nila ang kanilang Panginoon noong 1844. Walang naiharap na pangangatwiran ang kanilang mga sumasalungat laban sa mga makapangyarihang dahilang iniharap. Gayunman, nag-alab ang galit ng mga iglesia; nagpasiyang huwag pakinggan ang mga katibayan, at ipagbawal sa mga iglesia ang patotoo, upang hindi ito marinig ng iba. Ang mga hindi nangahas na ipagkait sa iba ang liwanag na ibinigay sa kanila ng Diyos ay itiniwalag sa mga iglesia; ngunit kasama nila si Jesus, at sila'y nagagalak sa liwanag ng Kanyang mukha. Sila'y nahanda upang tanggapin ang mensahe ng ikalawang anghel. *Early Writings, 235-237.*

Ang kasaysayang bagong inilalahad ay naglalarawan, bukod sa iba pa, ng karanasan noong Hulyo 18, 2020; gayunman, ang puntong ibig kong inyong pag-isipan ay ito: ang pagkaunawang kinakatawan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na ibinigay ni Samuel Snow sa pulong-kampo sa Exeter, ay hindi kinakatawan ng makasaysayang gawain ni Snow, kundi ng pagkilos ng kamay ng Panginoon. Tinakpan ng Kaniyang kamay ang isang pagkakamali, at nang inalis Niya ang Kaniyang kamay, saka naunawaan ng mga Millerita ang kanilang pagkabigo, at naunawaan din nila na sila ay nasa panahong inilarawan bilang panahon ng paghihintay.

Ang pag-alis ng Kanyang kamay ay isang mahalagang elemento sa karanasan ng mga alagad na nasa daan patungong Emaus. Ito ay sumasagisag sa katapusan ng panahong kilala bilang panahon ng paghihintay at nagtatapos sa pagkaunawang kinakatawan ng mensaheng Sigaw sa Hatinggabi. Gayunman, ang paglalarawan ng Emaus ay naganap pagkatapos ng krus, na kumakatawan sa Dakilang Pagkakadismaya, hindi sa unang pagkakadismaya dahil sa pagkamatay ni Lazaro.

At, narito, dalawa sa kanila ay nagpunta nang araw ding yaon sa isang nayon na tinatawag na Emmaus, na may humigit-kumulang animnapung estadio ang layo mula sa Jerusalem. At kanilang pinag-uusapan ang lahat ng mga bagay na naganap. At nangyari, na samantalang sila'y nag-uusap at nagtatalakayan, si Jesus mismo ay lumapit at sumama sa kanila. Datapuwa't pinigil ang kanilang mga mata upang siya'y huwag nilang makilala. At sinabi niya sa kanila,

Anong uri ng mga pag-uusap ang mayroon kayo sa isa't isa, habang kayo'y naglalakad at nalulumbay? Lucas 24:13-16.

Ang salitang “mga mata” sa sipi ay kumakatawan sa pangitain, higit kaysa sa aktuwal na organo ng mata. Ang salitang “holden” ay nangangahulugang lakas. Hindi naunawaan ng mga alagad ang pangitain ng krus sapagkat tinakpan ni Cristo ang kanilang kakayahang makita ang propetikong pangitain ng krus. Ang kamay ni Cristo ay sagisag ng Kanyang lakas. Ang kalungkutan na itinukoy ni Jesus ay kumakatawan sa kanilang matinding pagkadismaya. Pagkaraan ng higit pang pagtalakay ng mga nadismayang alagad, nagsimulang magsalita si Cristo.

At sinabi niya sa kanila, O kayong mga hangal at mabagal ang puso sa pagsampalataya sa lahat ng winika ng mga propeta: Hindi ba nararapat na magdanas ang Cristo ng mga bagay na ito at pumasok sa kaniyang kaluwalhatian? At mula kay Moises at sa lahat ng mga propeta ay ipinaliwanag niya sa kanila, sa lahat ng mga Kasulatan, ang mga bagay tungkol sa kaniyang sarili. At nang sila'y malapit na sa nayong kanilang pupuntahan, nag-anyong magpapatuloy pa siya. Ngunit pinigil nila siya, na sinasabi, Manatili ka sa amin; sapagkat dapit-hapon na, at halos lumipas na ang maghapon. At pumasok siya upang manatili kasama nila. Lucas 24:25-29.

Tinuruan ni Jesus ang mga alagad sa pamamagitan ng paggamit ng metodolohiyang “historisista” ng biblikal na interpretasyon, na sinusundan ang mga linya ng propesiya mula kay Moises pasulong sa kabuuan ng banal na kasaysayan upang matukoy ang kasaysayan ng krus. Ginamit ni Jesus ang mga linya ng nakaraang propetikong kasaysayan, na kumakatawan sa mga dating landas at sa metodolohiyang “line upon line,” upang turuan ang nadismayang mga alagad. Nang wari’y magpapatuloy Siyang maglakbay na hindi sila kasama, pinilit nila Siyang pumasok at manatili kasama nila. Sila ay nasa panahon ng paghihintay, at malapit nang alisin ni Cristo ang Kanyang kamay sa kanilang mga mata. Pagkaalis ng Kanyang kamay ay magwawakas ang panahon ng paghihintay, at samantalang sila’y nagmamadaling naglakbay sa kadiliman pabalik sa Jerusalem at sa labing-isang alagad, sumagisag sila sa bilis ng paglaganap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi.

At nangyari, nang siya’y kasalo nilang kumakain, ay kumuha siya ng tinapay, at binasbasan ito, at pinaghati-hati, at ibinigay sa kanila. At nabuksan ang kanilang mga mata, at siya’y nakilala nila; at siya’y naglaho sa kanilang paningin. Lucas 24:31.

Inalis ni Jesus ang Kanyang kamay na pumipigil sa kanilang pag-unawa sa pangitain na propetiko, at nang gawin Niya ito, nakilala nila Siya. Dinalhan sila ni Jesus ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, at tinanggap nila ito habang kumakain, sapagkat ang bawat mensahe ay kailangang kainin. Agad silang sumugod "na gaya ng daluyong na rumaragasa sa buong lupain" upang ipaalam sa labing-isang alagad.

At sinabi nila sa isa't isa, Hindi ba nag-aalab ang ating puso sa loob natin, habang siya’y nakikipag-usap sa atin sa daan, at habang binubuksan niya sa atin ang mga Kasulatan? At tumindig sila nang oras ding iyon, at nagbalik sa Jerusalem, at natagpuan ang labing-isa na nagkakatipon, at ang mga kasama nila, na nagsasabi, Totoong muling nabuhay ang Panginoon, at nagpakita kay Simon. At isinalaysay nila ang mga nangyari sa daan, at kung paanong

nakilala nila siya sa pagpuputol ng tinapay. At samantalang nagsasalita sila ng mga bagay na ito, si Jesus mismo ay tumayo sa gitna nila, at sinabi sa kanila, Sumainyo ang kapayapaan. Ngunit sila'y natakot at nasindak, at inakala nilang isang espiritu ang nakita nila. At sinabi niya sa kanila, Bakit kayo nababagabag? at bakit may mga pag-iisip na bumabangon sa inyong mga puso? Masdan ninyo ang aking mga kamay at ang aking mga paa, na ako nga ito: hipuin ninyo ako, at tingnan; sapagkat ang isang espiritu ay walang laman at mga buto, gaya ng nakikita ninyong taglay ko. At nang masabi niya ito, ipinakita niya sa kanila ang kanyang mga kamay at ang kanyang mga paa. At samantalang hindi pa sila makapaniwala dahil sa kagalakan, at nanggigilalas, sinabi niya sa kanila, Mayroon ba kayong makakain dito? At binigyan nila siya ng isang piraso ng inihaw na isda, at ng pulot-pukyutan. At kinuha niya iyon, at kumain sa harap nila. At sinabi niya sa kanila, Ito ang mga salitang sinabi ko sa inyo, nang ako'y kasama pa ninyo, na kailangang matupad ang lahat ng mga bagay na nasusulat tungkol sa akin sa Kautusan ni Moises, at sa mga Propeta, at sa mga Awit. Pagkatapos ay binuksan niya ang kanilang pag-unawa, upang maunawaan nila ang mga Kasulatan. Lucas 24:32-45.

Kung paanong sa mga alagad sa daan patungong Emmaus, inilalahad ni Jesus ang mensahe sa pamamagitan ng mga banal na kasaysayan ng nakaraan sa Biblia upang ipaliwanag ang kasaysayan ng Kaniyang kamatayan at muling pagkabuhay, at ginawa Niya ito sa pagbibigay sa kanila ng halimbawa sa pamamagitan ng pagkain. Dapat kainin ng bayan ng Diyos ang mensahe. Sa gitna ng kanilang pag-aalinlangan at dalamhati, tinatapos ni Jesus ang panahon ng paghihintay na naganap mula sa Kaniyang kamatayan hanggang sa Kaniyang muling pagkabuhay, pag-akyat, at pagbabalik sa pamamagitan ng pagbubukas ng kanilang pang-unawa sa mensahe ng kasalukuyang katotohanan na nakabatay sa mga banal na kasaysayan ng nakaraan na pinagsama-sama, tuntunin sa tuntunin.

Samakatuwid, kinikilala ng dalawang alagad sa daan patungong Emmaus (na kumakatawan sa ikalawang anghel na isinanib at pinalakas ng mensahe ng Sigaw ng Hatinggabi) ang panahon ng pag-antala na sumunod sa krus bilang ang panahon ng pag-antala na nauna sa Sigaw ng Hatinggabi. Kaya't ang pagkakadismaya ng alagad ay kumakatawan sa unang pagkakadismaya sa linyang propetiko, hindi sa Dakilang Pagkakadismaya.

Pagkatapos, inuulit ang salaysay tungkol sa Emmaus kasama ang nadismayang labing-isang alagad. Sumasama sa kanila si Jesus, itinuturo sa kanila ang katuparan ng propetikong salita sa pamamagitan ng metodolohiyang "historicism", at saka binubuksan ang kanilang pag-unawa, habang kumakain. Ang pasimula ng salaysay ang tumutukoy sa wakas ng salaysay. Pagkatapos ay naglalahad si Jesus ng ikatlong saksi sa katunayang ang pagkakadismaya na dulot ng krus ay maaaring ilapat nang propetiko sa unang pagkakadismaya. Ibinibigay niya ang ikatlong saksi ukol sa balangkas ng kasaysayan sa pamamagitan ng pagsasabi sa kanila na mamalagi sa Jerusalem hanggang sa tumanggap sila ng kapangyarihan mula sa itaas.

At sinabi niya sa kanila, Ganito ang nasusulat: na nararapat na magdusa ang Cristo, at muling mabuhay mula sa mga patay sa ikatlong araw; at na sa kaniyang pangalan ay ipangaral sa lahat ng mga bansa, magbuhat sa Jerusalem, ang pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan. At kayo ang mga saksi ng mga bagay na ito. At, narito, ipapadala ko sa inyo ang pangako ng aking Ama; ngunit manatili kayo sa lungsod ng Jerusalem hanggang sa kayo'y mabihisan ng

kapangyarihan mula sa itaas. At inilabas niya sila hanggang sa Betania, at itinaas niya ang kaniyang mga kamay at binasbasan sila. At nangyari, samantalang binabasbasan niya sila, siya'y humiwalay sa kanila at inakyat sa langit. At sinamba nila siya, at nagsibalik sa Jerusalem na may dakilang kagalakan; at sila'y palagi sa templo, na nagpupuri at nagpapala sa Diyos. Amen. Lucas 24:46-53.

Ang paglalarawan hinggil sa mga alagad sa daan patungong Emaus ay tumutukoy sa isang panahon ng paghihintay na nagsimula sa Kaniyang kamatayan hanggang sa Siya'y muling nabuhay at umakyat sa Kaniyang Ama. Nagtapos ang panahon ng paghihintay para sa mga alagad sa Emaus nang ang mensahe ng mga pangyayari ng krus ay napagtibay sa pamamagitan ng metodolohiyang pag-uugnay-ugnay ng mga linya ng mga nakaraang banal na kasaysayan, linya sa ibabaw ng linya. Pagkatapos, dinala ng mga alagad ang mensahe sa pinakamabilis na kaya nila. Pagkatapos ay nakipagkita si Jesus sa labing-isang alagad; muling tinukoy ang pagsasalo sa pagkain, ginamit ang linya sa ibabaw ng linya upang patunayan ang mensahe, at, gaya ng sa mga alagad sa Emaus, binuksan Niya ang kanilang pang-unawa at lumisan. Subalit hindi bago Niya tukuyin ang kasaysayan ng paghihintay sa Jerusalem hanggang sa ang panahon ng paghihintay ay magwakas sa pagdating ng Banal na Espiritu sa Pentekostes.

Nang sinabi ni Jesus sa Kaniyang mga alagad na manatili sa Jerusalem, iyon ang wakas ng salaysay tungkol sa daan patungo sa Emaus. Ang simula ng salaysay ay kumakatawan sa isang pagkadismaya, na sinundan ng isang panahon ng paghihintay, at pagkatapos ay ng isang paghahayag ng katotohanan na kumakatawan sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang paghahayag na iyon ng katotohanan ay naisakatuparan nang alisin ni Cristo ang Kaniyang kamay na noon ay "pinipigil" ang mga mata ng mga alagad. Iyon ang simula ng salaysay, at ang gitna ng salaysay ay inuulit sa gayunding salaysay nang alisin ni Cristo ang pagkadismaya ng labing-isang alagad sa pamamagitan ng pagpapakita ng Kaniyang sarili at ng pagbubukas ng kanilang pag-unawa sa Kaniyang Salita. Pagkatapos, may isang huling saksi ng ganap na magkatulad na balangkas na propetiko, na nagsisimula sa unang pagkadismaya, hindi sa dakilang pagkadismaya.

Ang kasaysayan mula sa Emmaus hanggang sa Pentecostes ay nagbibigay ng tatlong saksi hinggil sa unang pagkabigo, sa panahon ng paghihintay, at sa Sigaw sa Hatinggabi; gayunman, ang mismong pagkabigo na siyang palatandaan sa pasimula ng bawat isa sa tatlong saksi ay sa katunayan ang ikalawang pagkabigo, hindi ang una. Ang pagkilala na ang palatandaan na siyang Dakilang Pagkabigo sa kasaysayan ng mga Millerite ay ginagamit upang ilarawan ang unang pagkabigo sa kasaysayan ng mga Millerite ay mahalaga sa pag-unawa sa salaysay na nasusumpungan natin sa apat na kabanata ni Juan na nagaganap sa pagitan ng pagkain sa Huling Hapunan at ng pag-aresto sa hatinggabi sa halamanan ng Getsemani. Dapat ding kilalanin na nang magpakita si Jesus sa labing-isang alagad at kumain kasama nila, itinanong niya, "Bakit kayo nababagabag? at bakit may mga pag-iisip na bumabangon sa inyong mga puso?"

Pagkaraan lamang na Kanyang kainin ang huling hapunan, ayon sa aklat ni Juan, ang bahaging ating isasaalang-alang ay nagsisimula sa mga salita ni Cristo sa kanila, "Huwag mabagabag ang inyong mga puso." Sa loob ng limang araw, nakalimutan na nila ang mismong utos na iyon. Ang kabanata labing-apat hanggang kabanata labing-pito ng ebanghelyo ni Juan ay kumakatawan sa

unang kabiguan ng Hulyo 18, 2020, na nagpapasimula ng isang panahon ng paghihintay, na humahantong sa Pahayag ni Jesucristo na naalisan ng selyo kaagad bago magsara ang panahon ng probasyon, at siyang kumakatawan sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang mensaheng iyon ay nagpapasimula ng isang yugto ng panahon na inilalarawan sa pamamagitan ng kilusan ng ikapitong buwan, at inilalarawan din ng pagmamadaling pagtakbo ng mga alagad mula sa Emmaus pabalik sa Jerusalem sa kalaliman ng gabi. Ang kasaysayang iyon ang siyang kinakatawan ng tatlong titik na Hebreo na ginamit ni Cristo upang ipakilala ang Kanyang sarili bilang ang “Katotohanan.”

Sa salaysay ng apat na kabanatang ito ni Juan, hindi lamang natin nasusumpungan na ang gawain ng Espiritu Santo ay natutukoy na siya ring mga hakbang ng mismong salitang iyon, kundi dito rin matatagpuan ang pinakamabibigat na katibayan upang patibayin ang mga pag-aangking ngayo’y inilalahad na ang pangwakas na katuparan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay unti-unting inihaharap sa pagtitipong-kampo sa Exeter mula ika-labindalawa hanggang ika-labimpito ng Agosto. Kapag sa wakas ay kinilala ng mga banal na naghihintay ang mensaheng ito, lulubog ang sanlibutan sa krisis ng batas ng Linggo, samantalang dinadala ng mga sugong yaon ang pangwakas na babalang mensahe ng "huling mga araw" sa isang naghihingalong sanlibutan.